

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 265

гр. Разград, 11.07.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – РАЗГРАД, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на единадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Валентина П. Димитрова

Членове: Атанас Д. Христов
Петър М. Милев

като разгледа докладваното от Валентина П. Димитрова Въззивно частно гражданско дело № 20223300500178 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 274 във вр. чл. 248 от ГПК.

Образувано е по частна жалба, подадена от Д. ИВ. СТ., чрез адв. Жоро Чобанов от АК - Разград срещу Определение № 392/27.04.2022 г. по гр.д. № 1118/2021 г. по описа на РС-Разград, с което съдът е оставил без уважение направено искане от жалбоподателя за изменение на Определение № 830 от 20.09.2021 г. в частта за разноските. Със същото определение съдът е осъдил Д.С. да заплати на „Водоснабдяване – Дунав“ ЕООД сумата в размер на 200 лева, представляваща сторени разноски в производството по чл. 248 от ГПК.

В частната жалба се твърди, че определението на първоинстанционния съд е неправилно. Навеждат се твърдения за липса на мотиви в атакуваното определение. Твърди се липса на доказателства касаещи извършено реално плащане на адвокатското възнаграждение в размер на 450 лева. В условията на евентуалност се прави искане адвокатското възнаграждение да бъде намалено до законния и справедлив размер. Счита, че делото не представлява особена фактическа и правна сложност, която да обуславя прекомерността на адвокатското възнаграждение. Навежда твърдения за неправилно изчисляване на адвокатското възнаграждение, доколкото не били предявени обективно съединени иски, а искът за лихви счита за субсидиарен и не се разглежда като самостоятелен такъв. Счита за недопустимо присъждането на допълнителни разноски в производството по чл. 248 от ГПК.

В законоустановения двуседмичен срок насрещната по жалбата страна – „Водоснабдяване – Дунав“ ЕООД е подала отговор на частната жалба, чрез пълномощника си адв. Н.Й.. Счита атакуваното определение за правилно и законосъобразно, а подадената частна жалба за неоснователна. Излага подробни съображения досежно неоснователността на подадената частна жалба.

Разградският окръжен съд, като взе предвид постъпилата частна жалба, отговора на частната жалба и събраните по делото доказателства, намира от фактическа и правна страна следното:

Частната жалба е подадена в срок, от легитимирана страна в процеса, срещу акт подлежащ на проверка по реда на Глава XXI и е процесуално допустима, а по същество частично основателна. по следните съображения:

„Водоснабдяване - Дунав“ ЕООД са депозирали заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, по силата на което е образувано ч. гр. д. № 555/2021 г. по описа на РС- Разград. Със заявлението „Водоснабдяване - Дунав“ ЕООД са искали издаване на заповед за изпълнение по реда на чл. 410 от ГПК за главница в размер на 1209,81 лева, ведно със законната лихва; мораторна лихва за забава за периода 30.09.2020 г.-04.03.2021 г. в размер на 50,08 лева, както и разноси в размер на 25,20 лева. Издадената заповед за изпълнение е връчена лично на Д. ИВ. СТ., който в законоустановения срок е подал както възражение по реда на чл. 414 от ГПК /с приложен касов бон за заплатена сума в размер на 100 лева/, така и възражение по реда на чл. 414а от ГПК, с което заявява, че не дължи изпълнение по издадената заповед за изпълнение по реда на чл. 410 от ГПК. Предвид подадените от Д.С. възражения, на заявителя е указано за възможността му да вземе становище по чл. 414а, ал. 3.

В законовия тридневен срок заявителят е упражнил правото си на становище по така подаденото възражение по чл. 414а от ГПК. В него потвърждава извършеното от длъжника плащане на сумата в размер на 100 лева, която била отразена в счетоводните книги на водоснабдителното дружество. Навежда доводи за сключено между дружеството и длъжника споразумение № ВК-15-127/22.10.2020 година за разсрочване на задължението, което последният не изпълнявал. Към становището са приложени справка за неплатени фактури за абонат и споразумителен протокол от 22.10.2020 година, с който задължението на физическото лице-длъжник е разсрочено.

Предвид подадените от длъжника Д.С. възражения по реда на чл. 414 и чл. 414а от ГПК, съдът е указал на заявителя в едномесечен срок да предяви установителен иск за своето вземане, като му е указал за последиците визирани в чл. 415, ал. 5 от ГПК.

В едномесечния срок по чл. 415, ал. 4 от ГПК, „Водоснабдяване – Дунав“ ЕООД са подали искова молба пред РС – Разград, по силата на която е образувано гр. д. № 1118/2021 г. по описа на същия съд. С депозирания искова молба ищецът е предявил обективно съединени иски за установяване дължимостта на следните суми: главница съгласно издадени 2 бр. фактури за предоставени ВиК услуги в размер на 1114,75 лева, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението до окончателно изплащане на задължението; сумата в размер на 47,85 лева, представляваща мораторна лихва за забава за периода от 30.09.2020 година до 04.03.2021 година, както и сторените разноси в исковото производство – д.т. в размер на 75 лв. и адвокатски хонорар по представено адвокатско пълномощно /лист № 5 от гр. д. № 1118/2021 г. на РС – Разград/ и сторените разноси в заповедното производство в размер на 25,20 лева. При подаване на исковата молба е било съобразено заплащането от страна на ответника на сумата в размер на 100 лева, за което е приложен касов бон. Препис от така депозирания искова молба е предоставен на заповедния съд по ч.гр.д. № 555/2021 г. по описа на РС – Разград.

Ответникът в исковото производство в срок подал отговор на исковата молба, с която считал иска за неоснователен, доколкото същият е погасил изцяло задължението си към водоснабдителното дружество на 24.06.2021 година. Отправил е възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и неправилно изчислена държавна такса.

В открито съдебно заседание на 16.09.2021 година ищецът е признал извършеното от

ответника плащане и е десезирал съда, като е упражнил правото си на отказ от иска. На основание чл. 233 от ГПК, съдът е прекратил производството по делото. С отделно определение от 20.09.2021 година се е произнесъл по въпроса за разноските, като е осъдил ответника да заплати на „Водоснабдяване – Дунав“ ЕООД сторените от тях съдебно-деловодни разноски в размер на 450 лева – адвокатски хонорар, сумата от 75 лева – д.т. в исковото производство и 25 лева – разноски в заповедното производство. Предвид прекратяването на делото и съобразно задължителните указания на ТР № 4/18.06.2014 г. на ОСГТК, съдът е обезсилил издадената по ч.гр.д. № 555/2021 г. по описа на РРС заповед за изпълнение.

В срока за обжалване на определението касаещо разноските, ответникът Д.С. е депозирал частна жалба, а ищецът е депозирал отговор на частната жалба, със съответните възражения. Така подадената частна жалба от ответника е проявила своето деволутивно действие. С определение № 418/23.11.2021 г., постановено по в.ч.гр.д. № 317/2021 г. по описа на ОС – Разград, въззивната инстанция е приела, че подадената от ответника частна жалба има характер на молба с правно основание чл. 248 от ГПК с искане да бъде изменено постановеното определение, касаещо разноските при прекратяване на производството по делото. Въззивното производство е било прекратено, а делото върнато на Районен съд – Разград за произнасяне по молбата на Димитър Стойков за изменение на постановеното Определение № 830/20.09.2021 г. по реда на чл. 248 от ГПК.

Съобразно указанията на горната инстанция, първостепенния съд е разгледал молбата на Димитър Стойков по реда на чл. 248 от ГПК. С Определение № 392/27.04.2022 година е оставил искането за изменение на определението в частта за разноските без уважение и е осъдил Димитър Стойков да заплати на „Водоснабдяване – Дунав“ ЕООД допълнително сумата от 200 лева, представляваща адвокатско възнаграждение в производството по чл. 248 от ГПК.

Настоящият съдебен състав не може да сподели изводите възведени в мотивната част на атакуваното определение, касаещ начина по който първостепенния съд е достигнал до извод, че не е налице прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, доколкото последният е посочил, че минималното дължимо адвокатско възнаграждение съобразно материалния интерес е в размер на 311,28 лева.

Съгласно посочената трайна практика на ВКС, заплатеното от страната възнаграждение за адвокат се определя дали е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, като съдът, при направено възражение от насрещната страна в срок, може да присъди по-нисък размер на разноските в тази част, но не по-малко от минимално определения размер съгласно чл. 36 от ЗАДв.

От значение е търсеният материален интерес, който при обективно кумулативно съединение на искове, какъвто е настоящият случай, се определя върху цената на всеки от исковете, поотделно, а не в сбор, до какъвто извод е стигнал първостепенния съд. Съгласно чл. 68 от ГПК цената на иска е паричната оценка на предмета на делото. За защита на различни интереси се предявяват обективно или субективно съединени искове. Адвокатското възнаграждение се определя дали отговаря на предвидения в Наредба № 1 за МРАВ, съобразно материалния интерес, като под материален интерес се взема предвид цената на всеки иск поотделно и се определя за всеки иск поотделно минимално възнаграждение, след което вече определените минимални възнаграждения се събират при определяне на отговорността за разноски. С оглед изложеното, спецификата на определяне на минималните размери на адвокатските възнаграждения и

специалната норма, която ги регулира, следва да се приложи правилото на чл. 2, ал. 5 от посочената Наредба № 1 за МРАВ, по приложението на която е формирана трайна практика - Определение № 404 от 26.10.2020 г. по ч. гр. д. № 2883/20 г. ВКС, IV ГО, Определение № 146 от 4.04.2022 г. на ВКС по ч. т. д. № 358/2022 г., II т. о., ТК.

В настоящия случай релевантен за определяне размер на минималното възнаграждение е заявения материалния интерес за всеки иск поотделно – 1114,75 лева – главница и 47,85 лв. – лихва за забава за периода от 30.09.2020 г. до 04.03.2021 г. Изчислено по този начин, минимално адвокатско възнаграждение за двата иска, предмет на първоинстанционното производство, възлиза общо в размер на 608,02 лева, която се формира така: 1. сумата 308,02 лв. – чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004 г. за претенцията за главница с посочен материален интерес – 1114,75 лв.; 2/сумата 300 лв. – чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата за претенцията за лихва за забава с общ материален интерес – 47,85 лв.

По делото са налице доказателства за договорено и реално заплатено адвокатско възнаграждение под минимума, определен с Наредба № 1/2004 г. МРАВ. На лист № 5 от гр. д. № 1118/2021 г. на РРС е представен договор за правна защита и съдействие № 80559, с който е определено възнаграждение в размер на 450 лева, платено по банков път.

Когато е уговорено плащането да стане по банков път, то за уважаването на искането за присъждане на разноси следва да се представи платежно нареждане или друго доказателство за действителното изплащане на хонорара. Приложеното към списъка по чл. 80 от ГПК на ищеца извлечение от интернет банкиране /лист № 40 от гр. д. № 1118/2021 г. на РРС/ представлява годно доказателство за заплащане на хонорара, тъй като същото съдържа реквизитите за изпълнено нареждане, част от които несъмнено е референцията, която всеки един такъв документ получава при осъществено нареждане. Отделно от това за основание на превода е посочен именно договор за правна защита и съдействие № 80559, наред с други два договора. По тази причина искането за присъждане на адвокатски хонорар правилно е уважен от първостепенния съд.

Доколкото договореното и реално заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 450 лева е под установения с Наредба № 1/2004 г. минимум /608,02 лв./, а и като отчете фактическата и правна сложност на делото и извършените процесуални действия от пълномощника на ищеца – адв. Йорданова, настоящият съдебен състав намира, че не е налице прекомерност на същото. Още повече, че от доказателствата по делото може да се направи категоричен извод, че ответникът с поведението си е станал причина за завеждане на същото. В кориците на първоинстанционното дело се съдържат доказателства за извършен опит от страна на ищеца спорът да бъде уреден извънсъдебно, близо 5 месеца преди датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК /12.03.2021 година/. В заповедното производство по ч.гр.д. № 555/2021 г. по описа на РС – Разград, въззивникът се е възползвал от всички свои правни възможности по чл. 414 и чл. 414а ГПК с цел да забави или осуети изпълнението на своето задължение, което всъщност е било и причината за завеждане на исковото производство и образуване на гр. д. № 1118/2021 г. по описа на РС – Разград.

Предвид постигане на идентичен краен резултат за липсата на прекомерност, касаещо адвокатското възнаграждение в размер на 450 лева и доколкото разпоредбата на чл. 78, ал. 2 от ГПК не е приложима в настоящия случай, тъй като ответникът с поведението си е дал повод за завеждане на делото, определеното в частта, с която е оставено без уважение искането с правно основание чл. 248 от ГПК на Д.С. следва да бъде потвърдено.

Неправилно обаче първоинстанционния съд е уважил претенцията на „Водоснабдяване – Дунав“ ЕООД за присъждане на съдебни разноски в производството по чл. 248 от ГПК, доколкото същата е неоснователна и е следвало да бъде отхвърлена. Съгласно трайно установената съдебна практика, производството по чл. 248 ГПК има несамостоятелен характер, поради което в него не се носи отговорност за разноски, като изложеното е валидно и за настоящото производство по чл. 248, ал. 3 ГПК. /в този смисъл – Определение № 393/17.09.2018 г. по гр. д. № 2845/2018 г., IV г. о, Определение № 489/17.10.2017 г. по ч. гр. д. № 3926/2017 г., I V г. о, Определение № 552/25.11.2016 г. по ч. гр. д. № 4894/2016 г., I V г. о. на ВКС и др. /. Спорът за съдебни разноски, какъвто е настоящият, не поражда право на страните по делото за съдебни разноски в съдебното производство, в което се разглежда. За пълнота следва да бъде посочено, че при тълкуване на разпоредбата на чл. 81 от ГПК става ясно, че съдът се произнася по искания за разноски във всеки акт, с който приключва делото в съответната инстанция, но доколкото актът, с който съдът се произнася в производство по чл. 248 от ГПК не е краен по своя характер, то разноски не се дължат.

Предвид изложеното определението в частта, с която иският съд е осъдил на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК Д. ИВ. СТ. да заплати на „Водоснабдяване-Дунав“ ЕООД сумата в размер на 200 лева, представляваща сторени разноски в производството по чл. 248 от ГПК за адвокатско възнаграждение следва да бъде отменено и да бъде постановено ново по същество, като претенцията следва да бъде отхвърлена. Определението в останалата част следва да бъде потвърдено.

Предвид горното, Разградският окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ Определение № 392/27.04.2022 г. по гр.д. № 1118/2021 г. по описа на Районен съд – Разград в частта, с която съдът е осъдил Д. ИВ. СТ., ЕГН ***** да заплати на „Водоснабдяване-Дунав“ ЕООД, ЕИК 826043778 сумата в размер на 200 лева, представляваща сторени разноски в производството по чл. 248 от ГПК за адвокатско възнаграждение, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, като вместо това и на основание чл. 278, ал. 2 от ГПК **ПОСТАНОВЯВА**:

ОТХВЪРЛЯ искането на „Водоснабдяване-Дунав“ ЕООД, ЕИК 826043778 за заплащане от страна на Д. ИВ. СТ., ЕГН ***** на сумата в размер на 200 лева, представляваща сторени от тях разноски – адвокатско възнаграждение в производството по чл. 248 от ГПК.

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 392/27.04.2022 г. по гр.д. № 1118/2021 г. по описа на Районен съд – Разград в останалата част.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____